

ning i Anledning af den mislykkede Jernbane, at Hovedgrunden til dennes Anlæg var Ønsket om at udbytte de Byggegrunde, han kunde sælge paa sin Ejendom Nærumgaard. Og paa et saadant Grundlag skulde man dog ikke kunde forsvare, at Staten overtog Halvdelen af Udgiften. Det er dette, Landstingets Ordfører har sigtet til, naar han siger, at denne Jernbane vil blive rentabel, d. v. s., at den kan bære sig selv; det maa være en Slags Motivering for, at den i det hele taget kom med. Der opstilles saa som Betingelse for Optagelsen, at den ikke skulde have fuldt Statsbidrag som de andre, men maatte nøjes med et Statsbidrag til Anlægget. Man indvender ikke, at Lyngby Sogn har deltaget i denne Jernbane. Det fremgik af den ærede Ordførers Udtalelser, at han vilde beraabe sig paa, at Folketingsmanden for Lyngby har indbragt Grosserer Alfred Christensens Andragende i Folketinget, og jeg drager deraf den Slutning, at han ved denne Ytring, der ogsaa findes i Flertallets Betænkning, har villet sige saa meget som, at Folketingsmanden for Lyngby, som ogsaa er Sogneraadsformand i Lyngby Kommune, ved at indbringe Forslaget og ved som Sogneraadsformand at sidde i Lyngby—Vedbæk-Banens Bestyrelse, indtager en Stilling til denne Bane, der ligesom skulde kunne være en Baggrund for Andragendet. Jeg har i denne Henseende anstillet Undersøgelser paa det bedste Sted og kan erklære, at vedkommende Folketingsmand anser sig for ganske uansvarlig i dette Forhold. Han vil, som ganske sikkert alle andre Folketingsmænd, ikke betænke sig paa at indbringe i Folketinget ethvert Andragende fra hæderlige Beboere eller ham bekendte Beboere i hans Valvkreds. Det er overhovedet ikke paa nogen anden Maade muligt at efterkomme Grundlovens Bud om, at der kan indbringes Andragender i begge Rigsdagens Afdelinger, men at de skulde indbringes af et Medlem. Der ligger altsaa ingen Vægt paa, at Folketingsmanden for Lyngby har indbragt Andragendet, han staaar ganske uden Ansvar i saa Henseende. Og der ligger heller ikke noget i dette, at Lyngby Sogneraad har deltaget i Anlægget med en Sum af, jeg tror, 25,000 Kr., som i og for sig er en Bagatel i Forhold til Lyngby Kommunes Størrelse. Lad os tænke os om, hvor mange ganske anderledes store Bidrag vi ude i de almindelige Landkommuner have maattet give til Bygningen af Jernbaner for overhovedet at faa dem fremmede. Der ligger ingenting i dette Bidrag, det er

en ren Beregningssag for Lyngby Sogns Vedkommende, at man ved at give dette Tilskud kunde muliggøre Banens Bygning og derved komme til at have enorme Besparelser paa Landevejsudgifterne. Der ligger nemlig i Lyngby Sogn to mægtige Fabrikker, som ved Jernbanens Anlæg kunde komme til at ophøre med at bruge Vejene saa stærkt, som de hidtil havde brugt dem. Ved dette sidste havde de maattet forvolde Lyngby Kommune overordentlige Udgifter, som altsaa kunde spares ved Jernbanens Anlæg. I øvrigt staaar Lyngby Kommune med Palmer i Hænderne; de mene ved at have tegnet Aktier til 25,000 Kr. for at faa Banen, at have gjort en overmaade god Forretning — Jernbanen selv er det, som bekendt, ikke gaaet saa godt med.

Ligeledes vil jeg gøre en Indvending mod et Udtryk i Flertallets Betænkning, hvor Ordføreren beraaber sig paa, at dette Lovforslag er vedtaget enstemmigt i Folketinget. Mindretallet har i sin Betænkning udførligt oplyst, hvorledes Forholdet er i den Henseende. Der er ikke sagt et dansk Ord i Folketinget, man er gaaet ganske blindt til Sagen og har altsaa stemt, maaske delvis uden at vide, hvad man stemte over. Det har man, ganske uden Fornærmelse mod Folketinget, ogsaa let kunnet gøre, fordi man i de sidste Dage af forrige Samling havde vedtaget en Indstilling om at imødekomme Andragendet fra Hr. Alfred Christensen om at faa Erstatning i denne Sag. Man har saa ganske naturligt forudsat, at det Lovforslag, som Regeringen havde indbragt, indeholdt en Efterkomelse af den Indstilling, som Folketinget i forrige Samling rettede til Ministeren i Anledning af Andragendet, men der kan altsaa ikke ellers tillægges Folketingets enstemmige Vedtagelse nogen Betydning. Den have vi nogle Gange hørt paaberaabt her i Landstinget, mange Gange maaske med Rette, men her ligger ganske sikkert ingen Vægt derpaa.

Saaledes er altsaa Regeringens Lovforslag om at bevilge disse 56,600 Kr. motiveret. Men der findes endnu en Antydning i Motiverne, nemlig den, at det Tab, som Anlæggeren af Banen har haft, ved at Overslaget over Anlægsudgifterne er blevet overskredet med et Beløb af over 200,000 Kr., ogsaa skulde kunne være en Slags Motivering. I Tal er det jo en god Motivering, og man kan ikke fortænke den forulykkede Baneanlægger i, at han, naar han indbringer sit Andragende i Folketinget paa den Basis, han nævner i sit An-